

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2183/07
16.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против тужене Војне поште ББ, ради поништаја решења Уп-2 бр. 23-2 од 13.2.2007. године, у предмету накнаде дела трошкова за опремање стана, у нејавној седници већа одржаној дана 16.1.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште ББ, Уп-2 бр. 23-2 од 13.2.2007. године.

Образложење

Оспореним решењем тужене војне поште поништено је по основу службеног надзора решење Војне поште ВВ, Уп-1 бр. 4-135/1 од 31.12.2001. године, а којим је тужиоцу признато право на исплату дела трошкова за опремање стана у износу од 91.820,00 динара.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа и у том смислу је навео да је исто донето због тога што је тражио извршење првостепеног решења. У том смислу објашњава да поништено решење по основу службеног надзора није донето као последица принуде, изнуде, уцене, притиска или друге недозвољене радње, што може бити разлог за доношење оспореног решења, а осим тога то решење је донето по протеклу једне године од дана када је првостепено решење постало коначно, што је супротно закону. Тужилац је у тужби даље навео да му није омогућено учешће у поступку доношења оспореног решења, разгледање и упознавање са списима предмета који му нису достављени/или којима не располаже. Са ових и с тим у вези осталих разлога ближе означених у тужби, предложио да суд исту уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења, предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења на основу члана 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је у поступку службеног надзора утврдио да у време доношења решења (31.12.2001.) којим је тужиоцу признато право на исплату дела трошкова за опремање стана у износу од 91.820,00 динара, према одредби у то време важећег члана 45. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије ("Службени војни лист", бр. 16/97) тужиоцу не припада наведено право. Ово стога, што је тужилац приликом првог усељења у стан у ГГ1992. године као и у стан у ДД био самац, а брак је закључио 10.6.1999. године, што је супротно наведеној одредби Правилника, којом је прописано да то право припада професионалном официру, односно професионалном подофициру који има породицу и који се осим у намештени службени стан први пут усељава у стан након заснивања породице. Због свега наведеног, тужени орган у образложењу оспореног решења је навео да су се у конкретном случају стекли услови за примену члана 253. став 1. тачка 5., односно члана 254. ст. 1. и 4. Закона о општем управном поступку, за поништај решења по основу службеног надзора због повреде материјалног закона.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, тужени орган је у проведеном управном поступку повредио правила поступка, што је било од утицаја на решавање ове управно-правне ствари. Ово стога, што је одредбом члана 253. став 1. тачком 5. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), на коју се тужени орган позива у образложењу оспореног решења, прописано да ће надлежни орган коначно решење поништити по основу службеног надзора ако је решење донесено као последица принуде, изнуде, уцене, притиска или друге недозвољене радње. Како утврђено чињенично стање не указује да су се у конкретном случају стекли услови за примену ове одредбе наведеног Закона, јер о томе не постоји правноснажна одлука суда, то по налажењу овог суда нису испуњени услови за примену одредбе члана 254. ст. 1. и 4. истог Закона, на које се такође тужени орган позива у образложењу оспореног решења.

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку отклонити претходно наведене пропусте на које му је указано овом пресудом и понети ново на основу закона решење при чему је везан

на које му је указано овом пресудом и донети пово на закону засновано решење, при чему је узан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте пресуде на основу члана 61. Закона о управним споровима.

Са изнетог разлога, налазећи да су основани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), у вези члана 38. став 2. истог Закона, решио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 16.1.2008. године, У. 2183/07

Записничар, Председник већа - судија

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК